

[Rytter.]

teresser i Forhold til Udlandet“. Ja, saa ved jeg egentlig ikke, hvad vi skal med Bestemmelsen. Dette Kompromis finder jeg urimeligt.

Jeg synes, at Paragraffen har faaet en saadan Formulering, at der herunder kan falde Tilfælde, som er undskyldelige — jeg undskylder nemlig Ministeren; men et Eksempel som det, jeg nævnte før, vil kunne falde ind herunder, og det synes jeg vilde være kedeligt.

Saa kommer vi til § 129.

„Paa samme Maade straffes den, som uberettiget giver offentlig Meddelelse om Forhandlinger inden for Kommissioner og Udvalg, der er nedsat af Regeringen, saafremt“

o. s. v. Denne Paragraf er ogsaa forandret, men efter min Mening til det daarligere, for de to Begrænsninger, der tidligere fandtes, er der ikke mere. Tidligere stod der heldigvis „af fortrolig Karakter“, nu staar der ikke et Ord om fortrolig Karakter. Det er fuldstændig ligeegyldigt, om Forhandlingerne er af fortrolig Karakter eller ej. Endvidere stod der før:

„for saa vidt Meddelelsen kan antages at virke skadelig for de paagældendes Interesser.“

Det staar der heller ikke nu. Nu er vi derfor helt ude at svømme; Bestemmelsen kan komme til at omfatte en Mængde Tilfælde, som før ikke kunde falde ind herunder. Den eneste Begrænsning er altsaa, at Kommissionen skal være nedsat af Regeringen, men det, at Kommissionens Flertal kan beslutte det, gælder stadig væk. Vi bliver altsaa undergivet det Tyranni, at Mindretallet maa finde sig i, hvad Flertallet bestemmer. Hvis Flertallet siger, at Forhandlingerne skal være hemmelige, saa skal de være hemmelige — det maa man finde sig i, selv om en Meddelelse ikke vilde være til Skade for vedkommendes Interesser, og selv om den ikke er af fortrolig Karakter. Jeg kan ikke se, hvad der her er opnaaet.

Er der da opnaaet noget ved Ændringen af § 234? Tidligere stod der „spekulere i Sanselighed“; nu staar der „forretningsmæssig Spekulation i Sanselighed“. Jeg kan ikke se Forskellen, og dertil kommer, at Bestemmelsen er meget uheldigt affattet, thi det, der hidtil har været afgørende for Spørgsmaalet om, hvorvidt et Skrift var ufugtigt, var netop, om Formaalet var Vinding. Jeg kan derfor heller ikke se, at denne Bestemmelse giver noget nyt.

Saa kommer jeg til § 266 c — jeg gaar ind paa de Bestemmelser, som jeg ser beror

paa et Kompromis. Det drejer sig om Ændringsforslag Nr. 14, hvori det hedder, at den, der, efter at en Sag har fundet sin Afgørelse, med Hensyn til denne paa ny fremsætter de underkendte Beskyldninger mod den samme Person, saaledes at det antager Karakter af Forfølgelse, kan straffes. Hvad vil det sige: efter at en Sag har fundet sin Afgørelse? Hvis Afgørelse er det, her er Tale om? Lad os blive ved det Eksempel, jeg talte om før, og lad os antage, at den højtærede Minister svarer: Jeg vil ikke oplyse, hvilken Hjemmel jeg har til at undlade at drage de paagældende til Ansvar. Hvis Ministeren siger det, har den Sag saa fundet sin Afgørelse? Hvis jeg derefter drager dette Spørgsmaal frem nogle Gange, vil jeg saa falde ind under Paragraffen? I og for sig har Sagen jo fundet sin Afgørelse, for det er den højtærede Minister, der afgør det og med Rette afgør det, fordi han har Myndighed dertil, indtil jeg stiller en Dagsorden, men det er nu en Fremgangsmaade, jeg ikke er særlig stemt for. Burde her ikke staa: har fundet sin Afgørelse ved Domstolene. — eller lignende? Er det virkelig nok, dette: har fundet sin Afgørelse, at Ministeren kan sige: Saadan er det? Jeg vil gerne vide, om det betyder, at hvis jeg tillader mig at ironisere lidt eller stadig spørger Ministeren, med hvilken Hjemmel det er sket, da vil jeg ulykkelige Mand kunne drages til Ansvar for Forfølgelse af Ministeren. Ministeren vil rimeligvis sige: Ja, for det er en Forfølgelse af mig. Efter min Mening: Nej. Det drejer sig kun om, at jeg ikke kan faa Svar paa et uskyldigt Spørgsmaal, der interesserer mig som Jurist umaadelig meget.

I § 267 a — den, som man før kaldte Paragraffen om den politiske Ytringsfrihed, kan jeg nok se, at der er sket nogle Ændringer. Som Lovforslaget tidligere var affattet, var Regelen den, at der ikke maatte tages Hensyn til, at der inden for den paagældendes særlige Kreds antages at gælde en udvidet Ytringsfrihed; nu er der Tale om, at hvis der er fremsat en Sigtelse af en vis Art, skal der ikke være noget, der hedder politisk Ytringsfrihed; vedkommende skal straffes uden Hensyn dertil. Den, der kan give mig en Forklaring paa, hvorledes denne Paragraf skal forstaas, kunde jeg have Lyst til at udsætte en Præmie for (*Justitsministeren* [Steincke]: Hvor meget?). 2 Kroner. — Det foreslaas, at § 267 a fremtidig affattes saaledes:

„Har nogen paa den i § 267, Stk. 3, angivne Maade fremsat en Udtalelse, der indeholder en usandfærdig Sigtelse mod en anden for Forhold, der, hvis den var